

Vándorlás

Jönnek, egyre jönnek
arctalan tömegek
tenger tarajos tajtékjain
lélekvesztőkön hánykolódók
Platon perzselődött
földje dong lépteik alatt
s mint érben a vér
lüktetve lökődnek
mind feljebb és beljebb
Európa pészmekekes szívébe.

*Partot nyaldosó hullám
gyermektetemet ringat.*

Jönnek, egyre jönnek
az üldözöttek
balsorsukat vállukon
cipelő menekültek
a sorsuk elől bujdokolók
céltudatos földönfutók.

*A pokol kapujában virág nem fakad,
bombatölcsér nyílik bíbor ég alatt.*

Jönnek egyre jönnek
a fiatal titán
védtelen haderők
a jogaikat követelők
s jönnek alélt gyermekeiket
cipelő, lepel alatt lappangó nők
a sor végén némán menetelők.

*A szemek mélyén parázsló fény
elszántság, kétség és remény.*

Apokaliptikus világ
hömpölygő lélekmagánya
Krisztus keresztjén félhold árnyéka.

Mivé lesz az identitászavaros
áldott Európa?

Gyertek haza!

Mindegy, mikor,
miért mentél el,
miként hagytad el hazád,
kényszer űzött-e el,
vagy kíváncsi vágy,
bukdácsoltál-e
zöldhatáron,
vasúton, zajos buszon,
felhők fölött fapadoson,
vagy ziháló tüdővel
csatakos hajnalon
üldöztek-e aljasok,
s menekültél, mint egykor
az ötvenhatosok,
csábított-e szirén édes szava?
Nem számít mi volt.
Gyere haza!

Gyertek haza ti is mind,
nincstelen kufárok,
álmokat kergető
vézna utcalányok,
sörccsapokon nyúzott,
friss diplomások,
ábrándos szemű
gyerekpásztorok,
éhbérérért robotoló
életerős srácok!
Itt van szükség rátok!
Gyertek haza!

Gyertek haza,
mert fogy a nép,
halott apáitoknak
nincs ki lefogja szemét,
üresen tátognak a falak,
forgószél feszül a karcos ugarnak,
gyerekricsajt hallucinálnak a falvak,
orvosért kiált a beteg,
a nővér messze földön,
idegen nyelven hebeg,
gyökértelen csonkon
aszott lélek zörög,
kihalt utcákon
sártenger hömpölyög.
Korcsosult nemzetnek
lesz-e még támasza?
Elkóboroltak!
Gyertek haza!